

תזודת הההיק

מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר
רבו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

וארא

לע"נ הצדיק הטוהר
רבנו משה אהרן פינטו זיע"א
והרבנית מדלן מזל טוב זיע"א
ולהבדיל לרפואת האדמו"ר
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

איגרת האדמו"ר

פרשת שבוע עמ"א

אור החיים הקדוש

פלא יועץ עמ"ב

כתר קדושה

עמ"ג

אמרות טהורות

נועם אלימלך עמ"ד

פרשת השבוע:
וארא, שבת מברכין

הפטרה: כה אמר
ה' בקבצי (יחזקאל
כה, כה-כט, כא)

כניסת שבת: 16:27

יציאת שבת: 17:19

צאת השבת לרבינו

תם: 17:50

להצלחת
נתנאל והנה גבאי
והילדים היקרים
להצלחת הילדים
יאשיהו יוסף יואל
ומאיר אהרון
משה חיים רפאל
שירן הנה בת לאה
בנימין

קדושת העלון ודברי התורה
יהיו לע"נ דודנו היקר
מרק מרדכי לוי ז"ל
בן שרה

לעזרת וארות שלחו מייל
aloharipinto@gmail.com

ויאצר אלקים אל עשה אהיה
אשר אהיה ויאצר כה תאצר
לבני ישראל אהיה שלחני אליכם".
(שמות ג, יג.)

נשמת משה רבנו הייתה תלויה בקנה של אדם הראשון וידוע, כי כל הנשמות היו כלולות באדם הראשון באחד מאבריו, כמו שמוכח במדרש (שמות רבא מ, ג) עד שאדם הראשון מוטל גולם, הראה לו הקב"ה כל צדיק וצדיק שע"י תידי לעמוד ממנו, יש שהוא תלוי בראשו של אדם ויש שתי לוי בשער ויש שהוא תלוי במצחו ויש בעינו ויש בחוטמו ויש בפיו ויש באוזניו. ומגלה לנו רבנו הרמ"ע מפאנו, כי נש"מתו של משה רבנו הייתה תלויה בקנה של האדם הראשון, ולא רצה להנות כלל מאכילת עץ הדעת כי הקנה אינו נהנה מן האכילה.

ואף שמצאנו בגמרא (פסחים קה.) שמא יקדים קנה לוושט אשר אז נוגע הקנה באוכל, נזהר משה מזה שלא יגיע ולא יהנה כלל מאכילת איסור, וזהו שדיבר הקב"ה בשבחו של משה רבנו (במדבר יב, ז) "בכל ביתי נאמן הוא" שלא נהנה מן הגזל שאכל האדם הראשון מעץ הדעת. ולכן גם משה רבנו כשהיה תינוק ובתיה בת פרעה משתה אותו מן היאור, משה רבנו לא ינק מחלב של המצריות משום שלא פגם באכילה מעץ הדעת, ומשום שנשמתו הייתה מן הקנה, זכה להוריד לעם ישראל לחם מן השמים שאין בו שום קליפה, וכשעלה למרום כתוב עליו (שמות לד, כח) "ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה" כי נהנה מזיו השכינה, והיה יכול לחיות בלי אכילה ושתייה בזכות שלא שמע בקול האישה זו חווה, ולא נתפס בעצתה להנות מא"כילת עץ הדעת, הותר לו לפרוש מאשתו בשעת מתן תורה.

ומוסיף על כך רבנו הרמ"ע מפאנו (פרק יט) כי גם הקנה, שקול הדיבור יוצא ממנו היה בו פגם, כי היה לו למחות ולצעוק בקולו קול עזו כראוי לו בכל הנשמות שהיו כלולות באדם הראשון שלא יאכלו מעץ הדעת שנאסר עליו. ולפי שלא מחה, נענש שגלה לכוש וברח למדיין וישב עשר שנים בבית האסורים כדין הגורם מיתה בשוגג שגולה, כי אם היה מוחה אולי לא היה האדם הראשון חוטא, ולא היה צריך למות.

וזה העניין שנמסר משה רבנו במצרים לקוסטינר שביקש להורגו בחרב במקום צווארו, שהדיבור יוצא משם על שלא מחה באדם הראשון, אולם מאחר שלא רצה להנות מאכילת האיסור ועשה עצמו כאבן שאין לו שום הרגשה, לכן זכה מידה כנגד מידה, לנס שנעשה צווארו כעמוד של שיש שאין בו הרגשה, ועל ידי זה ניצל מחרבו של פרעה כמו שנאמר (שמות יח, ד) "ויצילני מחרב פרעה".

ועל פי זה יובן ההיתר שניתן למשה רבנו לפרוש מאשתו, כדברי הגמרא (שבת פז.) שלושה דברים עשה משה מדע"תו, פירש מאשתו ממתן תורה ואילך, ומוכח בגמרא ומגלן דהסכים הקב"ה על ידו, דכתיב "שובו לכם לאהליכם" וכתיב בתריה "ואתה פה עמוד עמדי", לפי האמור יש לומר שרמזו לו הקב"ה בכך הטעם שהוא צריך לפרוש מאשתו, אתה פה עמוד עמדי ולא תחזור לביתך.

אם כך, משה רבנו שידע ששורש נשמתו מהקנה של האדם הראשון, פחד להיות השליה שצריך לבשר את בשורת הגאולה משום שהקול שלו פגום, ולכן משה רבנו היה כבד לשון והתנגד להקב"ה ללכת להיות הגואל של עם ישראל.

"וידבר משה בן, אל-בני ישראל; ולא שמעו, אל-משה, מקצת רוח, ומעבדה קשה. וידבר יהוה, אל-משה לאמר בא דבר, אל-פרעה מלך מצרים; וישלח את-בני ישראל, מארץ-צו. וידבר משה, לפני יהוה לאמר: הן בני-ישראל, לא-שמעו אלי, ואיה ישמעני פרעה, ואני ערל שפתים" (שמות ו, ט)

סירובו של משה רבנו ללכת לגאול את עם ישראל
הנה צריכים להבין, משה רבנו אדון כל הנביאים, אשר הקב"ה בעצמו מעיד עליו (במדבר יב, ז-ח) "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות ותמונת ה' ביטי". אם כך, הקב"ה מבקש ממנו (שמות ג, י) "ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים", ומשה רבנו מסרב להקב"ה ללכת לגאול את בני ישראל. ומה טענתו של משה רבנו (שמות ד, י) "וואמר משה אל ה' בי אדוני לא איש דברים אנוכי גם מתמול גם משלשום גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנוי כ"י, וכי הקב"ה לא יודע שכבד פה וכבד לשון משה רבנו!?

אם כך, כל סירובו של משה רבנו ללכת ולגאול את בני ישראל ממצרים אינו מובן, הרי משה רבנו שהיה נאמן בכל ביתי של הקב"ה, היה צריך ללכת בשמחה ולעשות את רצון ה' ואת בקשתו, וכל טענותיו שכבד פה ולשון אינו בעלי משמעות משום שהקב"ה וודאי יודע את כל טענותיו ואת כל חסרונותיו, ואם בכל זאת מצווה אותו ללכת לגאול את בני ישראל היה צריך משה ללכת בשמחה גדולה לעשות את רצון ה' ודבריו.

בחטא עץ הדעת הקנה פגם בהכרת הטוב

והנה אפשר לבאר ולומר עפ"י דברי רבותינו הקדושים אשר הביאו את דברי רבנו הקדוש המקובל האלוקי הרמ"ע מפא"ני צוק"ל בספרו הקדוש 'עשרה מאמרות' (מאמר צבאות ה' ח"א פרק יג) וכך מבאר רבנו צוק"ל ואומר, כאשר ברא הקב"ה את האדם הראשון עם רמ"ח איברים ושס"ה גי' דים, ברא לו שני איברים חשובים הקנה והוושט, שיש להם תפקידים חשובים. תפקידו של הקנה, הוא להוציא הדיבור מהכח אל הפועל, ומאחר שמקרא המלא דיבר הכתוב (דב' רים ו, ז) "ודברת במ", ודרשו חכמנו ז"ל בגמרא (יומא יט:)"ודברת במ" כן יש לך רשות לדבר ולא בדברים אחרים. הרי שצריך להשתמש עם כח הדיבור רק לדברי תורה בלבד, או בדברים שהם הכנה וסיוע לדברי תורה. ואילו תפקידו של הוושט הוא, להכניס המאכל והמשקה לגוף כדי להחיותו.

והנה, מיד כשברא הקב"ה את האדם הראשון, ציווה עליו מצוות עשה ומצוות לא תעשה, הקשורות לוושט. מצוות עשה היא (בראשית ב, טז) "מכל עץ הגן אכול תאכל" והמי צוות לא תעשה היא "ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו", ועל ידי שחטא ואכל מעץ הדעת, פגם בוושט והקליפה שלטה בו. לעומת זאת, הקנה, שאינו משמש לאכילה, לא נפגם מאכילת עץ הדעת, אך על ידי שאמר האדם הראשון (בראשית ג, יב) "האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל" ופירש רש"י שם, כאן כפר בטובתו, נפגם קצת גם הקנה שהדיבור יוצא ממנו.

"אור החיים הקדוש"

כענהג כבוד האדעו"ו ללמוד
בסעודה ראשונה של שבת

"פלא יועץ"

כענהג כבוד האדעו"ו בסעודה שנייה של שבת
ערך: אמילה ושתייה

והוצאתי את צבאותי את עמי וגו'.

צריך לדעת מי הם ה'צבאות', ואם הם ישראל, היה לו לומר את צבאות עמי בני ישראל. ואולי כי יכוין ה' לרשום בתורה הפלגת מעלתנו אצלו, כי אין לו צבאות מיוחדים לו כישאל. ולזה, אם היה אומר את צבאות עמי וגו', היה מקום לומר כי ה' יש לו הרבה צבאי צבאות, וזה אחד מהם, לזה אמר את צבאותי סתם, לומר הרשומים, ואין צורך לומר צבא פלוני, כי באומרך 'צבאות ה' אחד הוא המיוחד, ואחר כן אמר מי הוא זה ואיזה הוא: את עמי בני ישראל, ויתבאר הכתוב על דרך כללופרט, אין בכלל 'צבאותי' אלא הפרט שהם 'בני ישראל', ומעתה לא יקרא בכינוי צבאות ה' אלא ישראל המרוי ממים והמעולים.

מאתו לא תצא רעות

וידבר אלהים, פירוש דבר אתו משפט, ומה הוא המשפט כי טען טענה הנשי מעת ואמר אני ה', פירוש איך אתה מייחס לי מדה רעה בר-מינין ותאמר אלי 'למה הרעותה', והלא אני ה' ומדתי מדת החסד והרחמים וטוב אני לכל... ותמצא שבכל פעם שיזכיר ה' זכרון תשלום הרעה לעושי רשעה ידקדק לומר 'כי מרשעים יצא רשע' (שמאל-א כ ד, יג), וכן הוא אומר 'תיסרך רעתך' (ירמיה ב, יט), 'ותמוגנו ביד עוננו' (ישעיה ס ד, ו), 'וישלחם ביד פשעים' (איז ב ה, ג), 'מה שאינן הטוב: 'ה' יתן הטוב') (תהלים פה, יג), 'טוב ה' לכל' (שם קמה, ט). ומעתה לו יהיה שעברה צרה עלישראל, מי יודע אם היו חייבין כן ועונם גרם, או לצד הקודם לתשלום גזירת העינוי, או לצד קצת מהשלא האמינו כראוי, וכדומה.

האיש אשר הרחיב ה' את גבולו, מה נעים גורלו אם יזהר לתן חלק מסעדתו לעני אשר יחסר לו מתן אדם ירחיב לו בעולם הזה ובעולם הבא. ומה טוב לגדל יתום ויתומה בתוך ביתו, שבוה צדקתו עומי דת לעד בכל סעדה וסעדה. ואשר קצור קצרה ידו, יכון לקים זאת באשר זן את בנו ובנותיו, שגם זה נקרא עושה צדקה בכל עת. וכי שבת ויום טוב נכון להיות כל איש שורר על שלחנו, יתן קולו לכבד את קונו מחנו אשר חננו:

מים אחרונים חובה מבית ומחוץ בשבת ובלכת. ורבים עברו וכי טלוה לנטילותא, ובפרט עוברי דרכים. וצריך לזהר יותר ממים ראשונים, והעובר על דברי חכמים חייב מיתה (ברכות ד ב), ולפם צערא אגרא:

ובסעדת מצוה צריך לזהר, שלא תצא שכון בהפסדן בדבר דבר אשר לא כדת, כגון ליצנות ודברי נרגן ואונאת דברים ושחוק וקלות ראש וכדומה, רק לעולם יהא מורא שמים עליו למכסה, ובוה אכי לתו ירצה כקרנן אשה, וכאשר יתנהג כשורה על פי התורה יהיה שלחנו מזבח כפרה:

וצריך שיברך ברכת המזון בנחת ובקול רם ובשמחת הלב. כי יתן אל לבו לדברים שהוא מוציא מפיו לכוון בהם בעמק אי אפשר שלא לשמח. ולפי הנראה מדברי הזהר הקדוש (שמות דף ריח) יש צרך גדול וחובת גברא למעבד כל טצדקי כדי לברך ברכת המזון בשמחה. והגדר הגדול כדי לכוון, שיברך בעינים סגורות או עיניו למטה ולבו למעלה. ויכון בארבע ברכות כנגד ארבע אותיות של שם להשפיע שפע וברכה בארבעה עולמות, אצילות, בריאה, יצי רה, עשיה. אשרי ילוד אשה שכך זוכה! וכתב החנוך (מצוה תל), שקבלה יש שכל הזהיר בברכת המזון, מזונותיו מצויין לו בכבוד כל ימי חייו. צא ולמד מן השכר שעושה נחת רוח גדול ליוצרו, וכל מעשיך יהיו לשם שמים:

ימי השופטים

משה רבנו התרפא ע"י תיקון פגם הקנה

אך הנה מוצאים שכח הדיבור של משה רבנו הסתדר בסוף, לאחר מתן תורה כדמוכא בדברים רבה (א, א) "אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל" וגו'. משה, עד שלא זכה לתורה כתיב ביה "לא איש דברים אנוכי" כיוון שזכה לתורה, נתרפאה לשונו והתחיל לדבר דברים, מניין? ממה שקראנו בעניין "אלה הדברים אשר דיבר משה". וכך מובא בווהר הקדוש פרשת וארא (דף כ"ה) ובתרגום ללשון הקודש, ומשה היה קול בלי דיבור משום שהיה בגלות, וכל זמן שהדיבור היה בגלות הלך משה בקול בלי דיבור, וכך הלך עד שנתקברו להר סיני וניתנה התורה, ובאותו זמן נתחבר קול עם דיבור ואז דיבר דברים.... ואז נמצא משה שלם בדיבור כראוי, קול ודיבור כאחת בשלמות. אם כך, משה רבנו היה ערל שפתיים עד מתן תורה, כדי לתקן הפגם שלא השתמש בקול הדיבור היוצא מן הקנה למחות באדם הראשון ובנשמות ישראל הכלולות עמו, שלא יאכלו מעץ הדעת ומאחר שהקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה, לכן נענש מידה כנגד מידה להיות ערל שפתיים שלא יכול היה לדבר כראוי. אך לאחר שהוריד את התורה לעם ישראל, ועם ישראל קידשו את עצמם והגיעו למדרגה גבוהה ותיקנו את חטא האדם הראשון של אכילה מעץ הדעת, אז משה רבנו התרפא בקול דיבורו ולא היה יותר מפה ולהבא, ערל שפתיים.

גם רבי שמעון בר יוחאי בא לתקן את חטא הקנה

אך אחרי שבני ישראל חטאו בחטא העגל, וירדו ממדרגתם הגבוהה אשר היו לפני כן שהשיגו את התיקון של אכילת האדם הראשון מעץ הדעת, החזירו את הפגם של הקנה, ולכן משה רבנו לא השלים את התיקון והיה צריך לחזור בגלגול של רבי שמעון בר יוחאי, ולהצטער שנים עשר שנים במערה ולאכול חרובים ומים בגלגל החטא של הקנה. והתיקון הוא על עניין כפיות טובה, ששורש חטא האדם הראשון בכפיות טובה שאמר "האשה אשר נתת עמדי". והרומאים רצו להוציא את רבי שמעון בר יוחאי להריגה גם על כפיות טובה, כמו שמוכא בגמרא (שבת לג): דיתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון, ויטיב יהודה בן גרים גביהו. פתח ר' יהודה ואמר כמה נאים מעשיהן של אומה זו, תקנו שווקים תקנו גשרים תקנו מרחצאות, ר' יוסי שתק, נענה רשב"י ואמר כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן, תקנו שווקין להושיב בהן זונות, מרחצאות לעדן בהן עצמן, גשרים ליטול מהן מכס. הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם ונשמעו למלכות, אמרו יהודה שעילה יתעלה, יוסי ששתק יגלה לציפורי, שמעון שגינה יהרג, אזל הוא ובריה טשו בי מדרשא. אם כך, כל תיקונו של רבי שמעון בר יוחאי ושל משה רבנו זה לתקן את הקנה שלא נהנה מאכילת עץ הדעת, אבל היה לו פגם בדיבור של חוסר הכרת הטוב בזה שאמר "האשה אשר נתת עמדי".

פתח קדושה תולדות שושלת הזהב של צדיקי
בית עשפחת פינטו מדור ראשון עד דור עשירי
תולדות הגאון הנורא רבי אליעזר דא אבילה זיע"א
בעצלות קדושים וטהורים

הקטן נמשך מעצמו ללימוד התורה, השכים במרוצה לבית המדרש, ולא מיהר לעזובו לעתות ערב.

וכך עוד בהיותו נער קטון, התפרסם שמו הטוב בין כל אנשי עירו. הבריות היו משוחחות בפליאה והשתוממות על בנו המיוחד של רבי שמואל, ויודעי שמועות שחו מפה לאוזן, אודות אותו מעשה נורא, והסיקו, כי הליכותיו מוכיחות איזו נשמה גבוהה שוכנת בקרבו.

שקידתו העצומה חיברה ימים ללילות, יום שישי לשבת, ושבת לראשון, חטיבה אחת של חיי תורה. לימוד והתעלות ללא הפסק, ללא הרף. קפידא מרובה הקפיד על זמנו, כל רגע נחשב בעיניו כאוצרות פז. ויותר מכך, מתוך הכרתו העמוקה כי אין חיים אלא תורה, סבר כי כל ביטול זמן אפילו מזערי, הרי הוא כנטילת חלק מחייו, ואיננו שווה אפילו לצרכי הרבים.

והגיעו הדברים עד כדי כך, שבאחד הימים, שעת שישב בבית מדרשו והגה בתורה, התפרצה חבורת יהודים מבוהלים לבית המדרש, בזעקות שבר. צעקותיהם הקיצו את רבי אליעזר מעומק עיונו, ונגי רם לו היסח הדעת מדבקותו בנבכי הסוגיא.

האנשים המבוהלים לא המתינו לנתינת רשות, ותיכף פתחו פיהם בקריאה נואשת: רבינו הקדוש! הצילה נא! פיקוח נפש! הנהר הסמוך לעירנו עולה על גדותיו, במרוצתו שטף כבר את רחובות הנכרים, ועתה מאיימים המים הזיי דונים לשטוף את רחובות המלאח היהודי.

לתדמהתם, הרעים עליהם רבי אליעזר את קולו: וכי בשביל דבר פגוע כל כך גרמתם לי היסח הדעת מלימודי? לענין כזה, די במקלי. טלו אותי, ורשמו על קצהו פס סביב רחובות המלאח, ותאמרו לנהר בקול רם: עד כאן תבא!

אחיו המבוהלים, נרעדו שבעתיים למשמע אוזניהם, הכי עד כדי כך רוממות תורתו, שאין להפריעו גם לעת הזו? כופפו ראשם לפניו, ויצאו מבית המדרש בהכנעה ובהערצה.

כמוזבן לאחר מכן מיהרו לעשות כציווי, וככל היוצא מפיו כך היה, כשהגיע הנהר למקום הפס, שקעו מימיו אט אט ולא קרבו לסמיטאות המלאח היהודי.

תולדות הגאון הנורא רבי אליעזר דא אבילה זיע"א לידתו של רבי אליעזר בקדושה ובטהרה, ועל ירידת נשמתו לעולם הזה, שגורה בפי זקני חכמי מרוקו העובדה המופלאה הבאה:

באחד הלילות, זמן מועט לפני שהרתה אמו, בעת ששקד רבי שמואל דא אבילה זיע"א על תלמודו, נשמעה נקישה חרישית על דלת ביתם. רבי שמואל קם, ובצעדים זריזים מיהר לפתוח את הדלת. פתח ונעלם דום...

מולו ניצב זקן הדור צורה כמלאך, פניו של האיש האירו באור יקרות, מאותו אור הגנוז לצדיקים, וניכר עליו כי מהעולמות העליונים בא. הזקן נראה קצר רוח, ומשהתי-עשת רבי שמואל קימעא, לא המתין להזמנת בעל הבית, אלא פתח את פיו ואמר:

"דע! אני הוא התנא רבי אליעזר בן הורקנוס, בקי רוב תהרה אשתך בבן זכר, אשר יאיר את עיני ישראל בתורתו. היות וני גזר על נשמתו לרדת שוב לעולם הזה, הנני מבקש ממך: תקראוהו על שמי, בכך ישכון בו ניצוץ נשמי תי כל ימי חייו". סיים את דבריו, פרח ונעלם. רבי שמואל ואשתו התרגשו מאד, וציפו לראות בהתי-ממשות הדברים.

לאחר זמן מועט הרתה אשתו, ובעת לדתה את בנה, בשנת תע"ד, הת-מלא הבית כולו אור של קדושה. רבי שמואל הבין שאותו חזיון נפלא הת-

קיים, שמר הבטחתו, וקרא שם בנו אליעזר. זכר אותו מעשה מופלא לא עזב את רבי שמואל, לפיכך הבין שעליו להצית את הניצוץ החבוי בבנו, לצחצחו ולמרקו, להפיח בו רוח, עד שתצא ממנו שלהבת זכה שתאיר למי-רחקים.

במסירות ובדבקות טיפח רבי שמואל את בנו, השקיע בו את כל כוחו ומרצו התורני, גדלו וחינכו על מבועי התורה והחכמה. בהיותו בעל אמצעים, לא חשך מאומה מבנו כדי שיוכל לישב בשקט ונחת באהלה של תורה, לעלות ולהתעלות כיעוד נשמתו הגדולה. לשמחתו, אליעזר

תהילות יאשיהו

פי עוללים ויונקים יסדת עוז (תהלים ח, ג).

והנה, דברי דוד המלך שעוזו של עם ישראל וני צחונו בכל מלחמה או בכל מערכה, הוא מכח תינוקות של בית רבן. וכמו שמצאנו אצל בלעם בן בעור, באו לשאול אותו האם אפשר לקום על עם ישראל, אמר להם לכו לבדוק בבתי מדרש אם תמצאו שם תינוקות שלומדים, אין אתם יכולים. וידע האדם, כאשר עומד בזמנים קשים ונסיונות חמורים, ושואל את עצמו הרי אני עושה כל שביכולתי ומדוע הצרות והבעיות, יהרהר ויפ-שפש האם מחזיק תינוקות של בית רבן, משום ששמירה של תינוקות של בית רבן מהכוחות הח-זקים ביותר, וההגנה הגדולה ביותר בשעות הדחק והצער, כאשר המקטרג אינו מבדיל בין טוב לרע.

**כענהג כבוד האדמו"ר ללמוד
נעם אליעלך
במצאתי השבת קודש**

פרשת וירא

וירא אליו ה' כו'. נקדים לפרש פסוק "ואברהם זקן בא בימים". דהנה העולמות העליונים נקראים 'ימים', והצדיק בקדושתו מגיע עד העולמות העליונים, וזהו "ואברהם זקן" זה קנה חכמה, "בא בימים", ר"ל עד שהגיע אל העולמות העליונים, וכן כבוד המלך ע"ה נאמר "ודוד זקן בא בימים כו'", וזהו "חיים שאל ממך נתת לו אורך ימים", דהנה הצדיק, החיים שיש לו בעוה"ז אינו אצלו רק כמו דבר הנשאל לפי שעה, ומחמת זה הולך ומתגבר תמיד בקדושה מחמת שמחשב תמיד שמא היום הוא החזרת השאלה, וזהו "חיים שאל ממך", פירוש הצדיק שמחשב שהחיים אינם אלא שאלה ששאל ממך, לכן "נתת לו אורך ימים", עי"ז זוכה לאריכות ימים הוא עוה"ב.

וזהו "וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב כו' כחום היום", ר"ל דגם שהיה אברהם למטה, אבל עיקר ישיבתו באמת היה בעולמות העליונים, וזה רמז 'כחום היום', ר"ל שהיה בחמימות קדושה ודביקות כמו החמימות והדביקות של עולם עליון הנקרא 'יום' כנ"ל. וק"ל.

תורת הדי"ף
מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
העלון הסוּחף אשר מופץ בניו יורק, לוס אנג'לס, מאמי, מקסיקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות והמושבים **מכניסים את כבוד האדמו"ר לשולחן השבת שלכם**
רוצים לקחת חלק בהפצה הענקית רוצים להקדיש עלונים לעי"ז ולרפואת חיינו עכשיו: 050-892-5552

**דברי עחשבה ועקקות עפי כבוד האדמו"ר
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
אצרות טהורות**

פרשיות אלו הם פרשות של חיזוק באמונה בהקב"ה, מוצאים את כל אשר עבר על אבותינו בארץ מצרים ולומדים איך לחזק עצמנו באמונה בהקב"ה,

בכל הזמנים ובכל המצבים, גם כאשר רואים שעל פי כל החישובים השיכליים הדיברים אינם מסתדרים, ואף הדברים יורדים ומתדרדרים למקומות אשר אינם נוחים ואינם נראים ראויים ימשיך בכל כוחו להתחזק בכל המובנים, ולהניח את החשבונות השיכליים ולהמשיך בדרך ה' בכל הכח ולהוסיף מחיל אל חיל.

וידוע המעשה על אדם אשר היה נוסע באוניה, והנה רוח סערה קשה באה וביקשה לשבור את האוניה. עמד אחד הנוסעים וביקש להקל על האוניה לקח את הטלית והשליך אותה לים, לאחר מכן את התפילין ועוד זמן עבר השליך את הסידור וכו', את כל תשמישי הקדושה וכל זה בכדי להקל מכובד האוניה. אך טעות גדולה בידו, דברים אלו אשר אין להם שיעור הם אשר יעמדו עם האדם ויהיו מליצי יושר עליו, ורק חסר דעת ישליך דברים קדושים אלו. וכך האדם חסר האמונה והביטחון בהקב"ה, משליך את העיקר ומשאיר את הטפל בידו.

נחזק את אמונתנו בהקב"ה "כי הוא הנותן כח לעשות חיל", ונדע ש"רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום", ואת כל החישובים והחשבונות נשאיר להקב"ה ונדע ידיעה ברורה שהקב"ה נותן לנו את אשר אנו צריכים. ואמרו חז"ל "ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם".

הקב"ה יושיענו ויעזרנו ויחזק חומותינו בכל המובנים, והדרך אשר הולכים בה תהיה בביטחה לעשות רצון בוראנו, ונזכה לגאולה שלמה בקרוב ממש.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לרפואת היולדת שירה ורחמה סער הי"ו בת אירים וציון מרציאנו הי"ו

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לרפואת היולדת שירה ורחמה סער הי"ו בת אירים וציון מרציאנו הי"ו

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לרפואת:

אליהו בן אסתר	ניסים בן איזה	ולהצלחת
אזיה בת אסתר	לעילוי נשמת	ניסים יעקב בן צביה
מרים בת אנרייט	אלברט אברהם	דניאל בן איזה ומשפחתו
מרים בת סימי	בן נינה ז"ל	מנחם בן חנה ומשפחתו
אהרון בן חנה		

לזיכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לע"נ

ריטה רבקה בת תמר ז"ל	רבקה בת שמחה ז"ל	בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל	ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל	רוחמה בת חנה ז"ל
בן ציון בן שלום ורות ז"ל	אליהו בן חנה ז"ל	שמחה בת שלום ורות ז"ל	רבי לעזרי ויצמן ז"ל	סימונה בת וואליד ז"ל
שמחה בת שלום ורות ז"ל	דוד לוי בן שרה ז"ל	שלום בוקר בן ברכה ברכוסה ז"ל	אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל	מרים בנימין ז"ל
פרוספר בן תמוז ז"ל	בן וענונו בן שרית ז"ל	אהרון בן חנה ז"ל	רמי רחמים בן אלים ז"ל	אליס בת לאה ז"ל
יקוט בת עלו ז"ל	שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל	צמח בן תמוז ז"ל	פיליפ בן פרננדו ז"ל	פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל
מאיר בן עלו ז"ל	מוריס סלימאן בן מרים ז"ל	אסי שאול בן עליזה ז"ל	רבי חיים בר מינזה ז"ל	טלי עטר בת מסעודה ז"ל
שרה בת פאני ז"ל	שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל	תמר בת שמחה ז"ל	מוריס סלימאן בן מרים ז"ל	ברכה ברכוסה בת מרים